

ffønne, at det vil være hensigtsmæssigt at lade Bestemmelserne i den her omhandlede Lov træde istedetfor hvad man ad den anden Bei kunde naae.

J. N. Hansen: Naar den ærede Rigsdagsmand meente, at „man“ her lettere kunde blive enig om ene og alene at tage § 1 som en Lov, saa troer jeg, at dersom han vil oversætte Ordet „man“ ved: sig selv, vil det være ganske rigtigt, thi han vil vistnok let blive enig om at indskrænke Loven til § 1 alene. Naar „man“ derimod skal betyde Andre af Thingets Medlemmer, saa troer jeg, han tager meget feil; det er det, man sidst vilde blive enig med ham om. Med Hensyn til § 2, hvori man anfører en Bei til Salg for Besidderne af Lehn, Stamhuuse og andre Fideicommisser, saa troer jeg dog, at han har opfattet det urigtigt, naar han troer, at det er noget, der skal sættes istedetfor det Nærværende; jeg troer, at Hensigten har været, at det Nærværende kunde bestaae ligesuldt ved Siden af. Denne Paragraph gaar kun ud paa at gjøre Lehn- og Stamhuusbesidderne berettigede til uden Bevilling at overlade Brugerne deres Gaarde, under den Betingelse, at Kjøbsummen bliver fastsat i Overensstemmelse med nærværende Lov, men naar de ikke under denne Betingelse vilde overdrage deres Gaarde, saa ere de ikke forpligtede dertil. Naar § 2 bliver Lov, da kan, som hidtil, søges en Bevilling, som altsaa opstiller de Betingelser, under hvilke de kunne sælge, men de kunne ogsaa beslutte, at de ville sælge i Overensstemmelse med nærværende Lov, efter Taxation, og de behøve da ingen videre Bevilling; det er netop Forfjellen, der indtræder ved denne Lov, at de kunne gaae, hvilken Bei de ville.

Med Hensyn til den anden Bei, der er antydet, at man kunde gaae her, da skal jeg ikke yttre mig derover, forinden det paagjældende Forslag til en saadan Forandring foreligger fra den ærede Rigsdagsmand; vi ville da see, hvorvidt Indholdet er saaledes, at det vil være at foretrække for de nærværende Paragrapher.

Mosenorn: Jeg maa gjøre opmærksom paa, at det allerede i sin Tid i Landbocommissionen fremkom som et Forslag, at skjelne

imellem den saakaldte mildere og strengere Fæstetvang, og at denne Adskillelse ogsaa altid har fundet megen Anklang heri Salen, saa det er slet ikke saa utænkeligt, at man lettere kan gjennemføre en saadan Adskillelse ad Lovgivningens Bei og have den mildere Fæstetvang, førend vi have den strengere Fæstetvang. Hvad de andre Paragrapher angaaer, saa troer jeg, det er en ligefrem Følge af hele Loven, at, naar den kommer ud, saa ville de paagjældende Personer ikke blot være berettigede, men ogsaa pligtige til at overlade Bøndergaardene til Besidderne efter denne Lov, og den anden Fremgangsmaade vilde altsaa ikke faktisk kunne blive anvendelig; thi, naar Bønderne kunne faae det efter denne Lov, saa er der ingen Rimelighed for, at de ville ønske det efter den anden.

J. N. Hansen: Men der kan være saadanne Tilfælde, at de ikke efter denne Lov kunne faae deres Gaarde uden vedkommende Besidders Samtykke før om 10 Aar, og i Løbet af disse Aar vil Bestemmelsen i § 2 om Bevilling kunne bruges af Godseierne.

Da Ingen mere begjærede Ordet, skred man til Afstemning, hvorved

Udkastets § 1 (see Anhang Spalte 302) vedtoges eenstemmigt med 63 Stemmer.

Udkastets § 2 (see samme Sted) vedtoges med 61 Stemmer mod 3.

Udkastets § 3 (see samme Sted) vedtoges med 61 Stemmer mod 1.

Udkastets § 4 (see Anhang Spalte 302—303) vedtoges eenstemmigt med 61 Stemmer.

Udkastets § 5 (see Anhang Sp. 303) vedtoges eenstemmigt med 59 Stemmer.

Udkastets § 6 (see samme Sted) vedtoges eenstemmigt med 60 Stemmer.

Udkastets § 7 (see samme Sted) vedtoges eenstemmigt med 59 Stemmer.